

BOGOLJUB TUJINI

štev. 49., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 12. decembra 1948.

KLADIVO V ROKAH BOGA

Jordanski pridigar sv. Janez Krstnik je bil pri Judih svojega časa obče spoštovan in priznan. Tako daleč je bil priznan, da pride k njemu uradno zastopstvo z vprašanjem: Ali si ti Kristus, ali si ti Mesija? Tega vprašanja še ni dobil do takrat noben človek. Kako lahko bi bil sveti mož zase začel kovati železo, zase delati, na svoj mlin vodo napeljavati. Toda bil je prepošten, nasproti Bogu preiskren. Nešteto je primerov v zgodovini ljudi, kako so si hoteli uzurpirati, ugrabiti položaj, za katerega niso bili določeni. Poveljniki so se dali oklicati za vladarje in šli v boj proti svojim cesarjem in kraljem. Janez Krstnik bi bil moral reči le eno malo besedico:

ua, jaz sem obljubljeni Odrešenik - in ljudstva bi za njim drvela. To bi povzročilo veliko zmedo in škodo Jezusu, predno bi se on mogel uveljaviti in povedati, da Janez Krstnik vara in da je on - Jezus - pravi, od Boga poslani Mesija.

Dejal sem: sv. Janez Krstnik je bil prepošten, preiskren. On se je zavedal, da je samo predhodnik Mesijev. Kot blisk je nastopil, razsvetlil pot in pokazal na Jagnje božje - in izginil na zapadu. Po njegovi izjavi ni niti vreden, da odveže jermene čevljev Mesijevih - kar je bilo opravilo sužnjev. Samo orodje v rokah Boga sem: dokler me Bog rabi, me drži v rokah, nato me vrže proč in jamlje v roko druga orodja, ki so pripravna in služijo njegovim namenom.

V tem glejmo svojo življenjsko vlogo. Čim bolj voljno orodje smo v roki božji, tem bolj smo sebi v srečo, človeški družbi v prospch. Bog nas je na svet postavil, v božji službi smo, vršimo svojo službo popolno na mestu, kjer smo. To je splošen božji poklic v slehernem človeškem srcu.

Čim bolj ljudje točno odgovore na take poklicne dolžnosti - tembolj je človeška družba srečna, urejena in zadovoljna. To je tista pot, ki ljudi na zemlji približuje raju.

Zato bodi vsak po zgledu jordanskega pridigarja -

KLADIVO V ROKAH BOGA!

ŽIVLJENJE S CERKVIJO

20. novembra 1947. je sedanji papež Pij XII. napisal prekrasno okrožnico "Mediator Dei et hominum", ki je nadaljevanje in obenem dopolnilo njegove okrožnice "Corpus Christi mysticum". V tej novi okrožnici govori v cerkvenem bogoslužju ali, kot se s tujo besedo reče, o cerkveni liturgiji. V njej naroča dušnim pastirjem, naj z vsemi močmi skrbe, da bodo verniki poznali cerkveno bogoslužje. Kadarkoli se nudi priložnost, naj govore o liturgiji in navadijo otroke sv. Cerkve tako moliti, kot njih Mati moli in tako Boga častiti, kot ga Ona časti. Ker so vidni bogočastni obredi izredno važni in pomembni, je treba vse storiti, da bodo vsi verniki čutili in živeli s Cerkvijo pri njeni liturgiji.

Sicer nam pa to pove tudi zdrava pamet. Ali morejo starši dobro vzgajati take otroke, ki nočejo biti doma, temveč se dan za dnem potepajo? Če otrok ne ljubi domače hiše in njenih navad, se počuti v njej kot ujetnik. Nezadovoljen je in še tako lepi materini nauki mu ne gredo do srca.

Cerkev je naša duhovna mati. Sam Kristus nam jo je dal. Po njegovi volji z vso ljubeznijo skrbi za naš dušni blagor. Vzgaja nas za Kristusa. To vzgojiteljsko dolžnost vrši v veliki meri prav z liturgijo. V teku stoletij je vse tako modro uredila, da morejo njeni poslušni otroci vsak čas prejemati duhovne hrane v vsej obilnosti. Niti enega dneva v letu ni zanemarila.

Vse glavne in najvažnejše dogodke iz Jezusovega življenja je tako razporedila, da v teku enega leta spremljamo Kristusa od njegovega rojstva na zemlji do odhoda v nebesa, od koder je poslal sv. Duha, ki še sedaj vodi in oživlja sv. Cerkev. Med dogodke iz Jezusovega življenja je uvrstila tudi Marijine praznike, ker je Marija z Jezusom sodelovala pri našem odrešenju.

Najlepši sadovi odrešenja so poleg Marije pač svetniki. Dajejo nam zgled, kako je treba Kristusa "vsebi upodobiti" in z njegovo milostjo sodelovati. Mati Cerkev nam v prostih dneh kaže te vzornike krščanskega življenja. Ravna se po starem preizkušenem reku: besede mičejo, zgledi vlečejo. Zato je Cerkev uvedla svetniške praznike ali svetniške godove.

Tako je nastalo polagoma Cerkveno ali liturgično leto. Šteje 365 dni kot civilno leto. Začne se s prvo adventno nedeljo. Civilno leto pa se začne s 1. januarjem. Čemu ta razlika, bo kmalu jasno.

Cerkveno leto je torej doba, v kateri se spomnimo in v duhu obnovimo vse važnejše dogodke iz Jezusovega, Marijinega in svetniškega življenja.

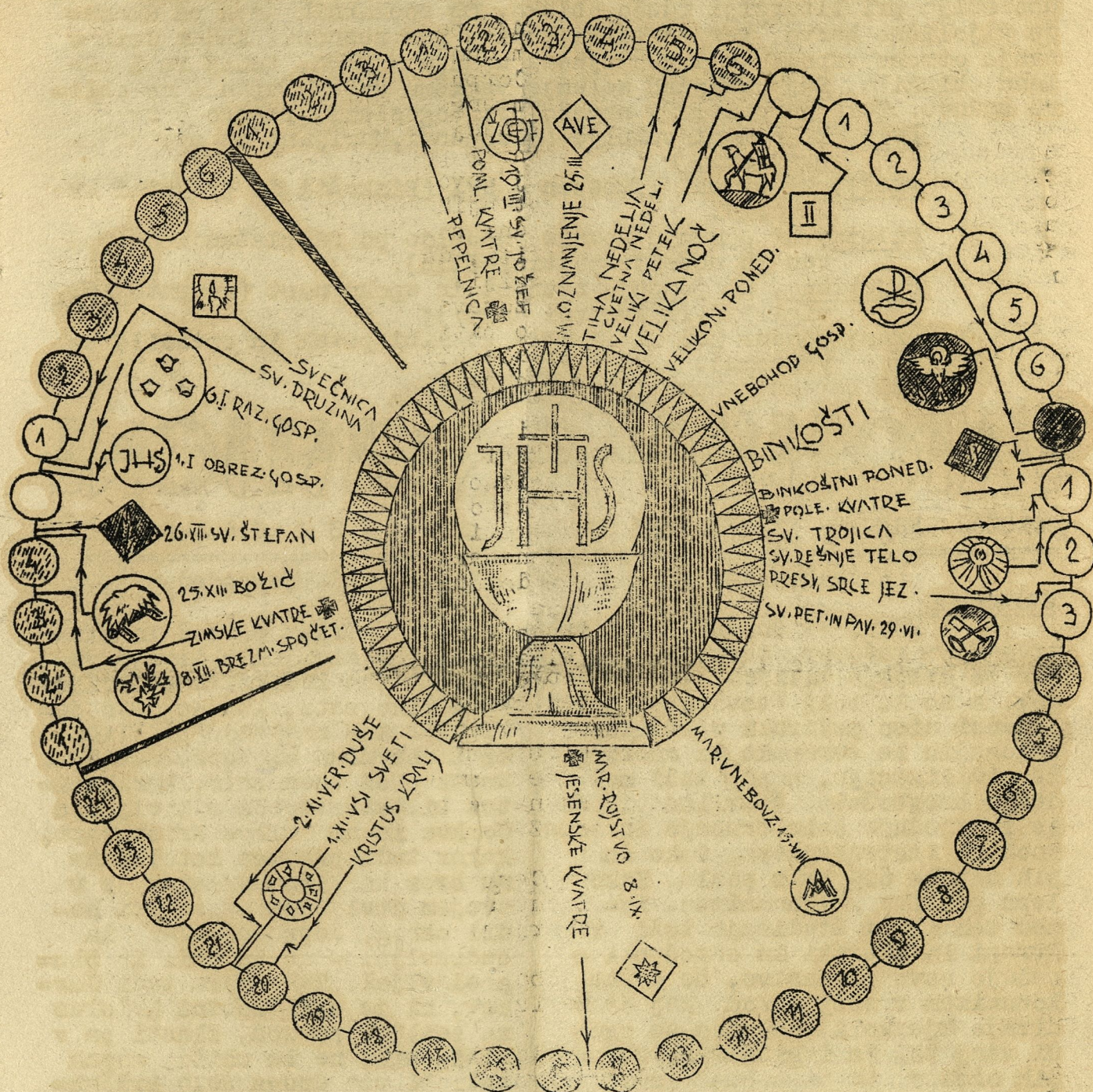
Kdor torej hoče s Cerkvijo živeti, z njo čutiti in puštititi, da ga ona vzgaja, ta mora ljubiti njene navade, se z njo ob veselih dneh veseliti, ob žalostnih žalovati in ob spokornih se z njo pokoriti. Z drugimi besedami se to reče živeti liturgično življenje.

KROGOTEK CERKVENEGA LETA.

Leto se začne, konča in zopet začne. Dogodki se sučejo kakor v krogu. Vsako leto se ponovijo in beže mimo nas. Če moremo, se lahko z njimi okoristimo. Vse je res zelo podobno krogoteku. Za lažje umevanje si lahko krogota cerkvenega leta narišemo (glej sliko)!

Zanimivo je, da nekatere barve v nas zbudijo posebno občutje. Tako nas svetle barve razveselijo, temne pa zresnijo ali užaloste. To je Cerkev v svoji vzgojiteljski modrosti uporabila v liturgiji. Ob velikih praznikih uporablja pri bogoslužju obleko bele barve ali celo zlate. Ob žalostnih dogodkih uporablja črnino. Kot

K R O G O T E K C E R K V E N E G A L E T A

K sliki:

1. Kraji na obodu so nedelje, ki tvorijo glavno ogrodje cerkvenega leta. Vmes so znotraj kroga začrtani prazniki in to: zapovedani s krogom, nezapovedani pa s četrrokotom in simbolom.
2. Glavni dobi cerkvenega leta (božična in velikonočna) sta ločeni z dvema debelejšima črtama od oboda proti središču. Oba glavna praznika v vsaki dobi sta zaznamovana z večjim krogom in večjim napisom.

Središče in višek praznovanja nedelj in praznikov je da-
ritev svete maše, ki se dan za dnem obnavlja po vsem svetu. Bož-
ji Zveličar je sonce cerkvenega leta.

(Če na pričujoči sliki pobarvaš nedelje in praznike s primerno barvo, ti bo slika mnogo jasnejša in ti bo tudi mnogo več povedala.)

kri rdeča barva je znak velike ljubezni, ki je gnala svetnike, da so svoje življenje dali za Kristusa. Zato ob godovih mučencev Cerkev uporablja pri liturgiji rdečo obleko. Ob spokornih dneh pa ukazuje vijolično barvo, ker ta barva budi v nas resnost. Kadar Cerkev svoje otroke vzpodbuja k neomajnemu upanju v Boga, tedaj rabi zelena oblačila. Saj pomladno zelenje vsakemu vzbuja upanje na obilne sadove. Tako je prišlo v navado pri bogoslužju petero barv:

bela, ki pomeni veselje (Gospodovi, Marijini in svetniški prazniki);

rdeča, ki pomeni ljubezen - kri (Binkošti in prazniki mučencev);

zelena, ki pomenja upanje (nedelje po razglasenju Gospodovem in nedelje po binkošti);

vijolična, ki pomenja resnost in spokornost (advent, post, vigilijske in kvatrniki dnevi);

črna: pomeni žalost in smrt (veliki petek in opravilo za pokojne).

Tem barvam rečemo liturgijske barve.

KATOLIŠKE MISIJE

POLOŽAJ CERKVE V MISIJSKEM SVETU. DR. J A N E Z J A N E Ž

(Nadaljevanje).

(Nadaljevanje).

JAPONSKA:

Vere, ki so dale vsebinsko prejšnjim rodovom, se krhajo. Si cer še štejejo milijone pristašev, a so le bolj številke. Kajti Japonci niso požirali v velikih zalogajih le evropske in ameriške civilizacije, ampak tudi moderno brezboštvo. Številne visoke in srednje šole bruhajo iz sebe množice izobraženstva, tako da jih ostane 60% brez posla. Kako lepa prilika za komunizem. Izmed teh ljudi študirajo tudi v Evropi in Ameriki in od tod prinašajo novo poganstvo, če že ne komunizem v svoj narod. Naj študirajo kjerkoli, navadno se zgodijo vsaj to, da izgube vero svojih očetov. Kajti nobena izmed njih ni mogoče znanstveno dokazati, nobena ne more več zadostiti.

Naj nam tale zgled pove, kaj to duševno stanje. Med 5000 akademiki so razpisali anketo, v kateri naj se izjavijo, h kakšni veri pripadajo. Vsi so izšli iz družin, ki so bile konfuceistične, šintoistične ali budistične, le redki so bili kristjani. Anketa je pokazala tole sliko: 6 konfuceistov, 8 šintoistov, 60 kristjanov, 300 budistov, 1300

Cerkve povsod in zlasti tudi v misijonih izvajajo velikopotezno karitativno akcijo. Ne toliko zato, ker se je z deli ljubezni najlažje približati slehernemu človeškemu bitju, ampak pred vsem zato, ker karitas bistveno spada v življenje Cerkev in ni Cerkev Kristusove, kakor tudi pravega katoličana ne brez karitas. Kristus je v svojem življenju na zemlji hodil okrog, dobrote delil in ozdravljaj - ne le učil in blagoslovljal. Tako mora tudi Cerkev, ki je skrivnostni Kristus na zemlji, povsod, zlasti pa v misijonih, ne le učiti, ampak tudi še vsa druga dela krščanske ljubezni udeleževati; tudi dela telesnega usmiljenja.

Ker pa je največja telesna dragocenost - zdravje, Cerkev v misijonih ljudstvu pomaga tudi do te dragocenosti. Ročna lekarna v popotni torbi slehernega misijonarja, dispenser na vsaki misijonski postaji in bolnišnica v misijonskih centrih - to je v misijonih tako potrebno in samo po sebi umevno kot misijonski križ na prsih, kapelica v vasi in katedrala v

brezbožcev in 3000 takih, ki jih to vprašanje sploh ne zanima.

Zaključek? Izmed 5000 mladih japonskih izobražencev jih 4300 ne veruje več v Boga. In če sedaj vse to posplošimo za vse Japonce, se nam nudi grozen pogled. Brezboštvo je zamenjalo staro poganstvo.

A v dušah vendarle čuti=jo praznoto. Saj se duh javlja tudi pri njih in zahteva svoje. Življenjska vprašanja: čemu in zakaj? - čuti tudi Japonec.

(Dalje prihodnjič).

pa katoličan. Toda izvzeti najbolj civilizirane poganke dežele, kot sta Japan in Siam, ni ne v 300 milijonski Indiji ne v 460 milijonski Kini, ne v Afriki in drugod še daleč ne zadosti zdravnikov, kajti univerze v teh deželah so po večini šele iz najnovejšega časa. Še celo pa je neznatno število zdravnikov - katoličanov.

(Prihodnjič dalje).

misijonski škofiji.

Vsako zdravstvo pa potrebuje zdravnikov, dobrih zdravnikov, tudi specialistov. Kakor za misijone niso več dobre samo umazane, počeckane podobice, zguljene svetinje ter strgani roženci, tako tudi v misijonskem zdravstvu ne zadostuje le sama uška zdravniška praksa tega ali onega misijonarja, dasi je za prvo zdravniško pomoč vedno koristna. Na vsakem večjem misijonu je potreben zdravnik.

Seveda bi bilo najbolje, če bi bil ta zdravnik domačin in

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

Padec in vstajenje.

Bog gre skozi vekove! - Vse se spreminja! On pa ostane vedno isti! Menjajo se letni časi, vreme, ljudje, narodi, države, da celo svetovi in grobovi - a On je večni - nespremenljiv.

Mohamedanski Arabci so vdrli preko Pirenejev v Galijo in napadli Tours, da bi oropali grob sv. Martina, kjer so bili nakopičeni bogati zakladi darovani od številnih romarjev.

V tej skrajni stiski je državo rešil odločni Karel Martel in njegov sin Karel Veliki. Martel je premagal islam pri Tours-u leta 732.. Karel pa je bil moder krščanski vladar in zaščitnik svete Cerkve

Misijonar Bonifacij.

Nič manj pomemben, kot preje omenjena vladarja, pa ni bil za Cerkev preprosti menih - benediktinec - Anglosas Winfried imenovan Bonifacij. Bil je duhovni učenec sv. Benedikta. Sklenil je zares pokristjaniti frankovski narod, poglobiti versko življenje in izvesti cerkveno organizacijo, ker je, kakor je rekel, enotna vera in Cerkev najboljša vez med narodi.

Bonifacij je živel do svojega 40. leta oddaljen od sveta v samostanski tišini. Kljub svoji skromnosti pa je bil znan kot dober učitelj in znanstvenik. Leta 716. je šel na prvo misijonsko pot k sosednim Frizom. - Vendar brez uspeha. Vrnil se je v samostan in leta 719. poromal v Rim ter prosil sv. Očeta za podporo pri misijonarjenju. Papež Gregor II. ga vnovič pošlje med Frize. Deloval je v trnjevem vinogradu Gospodovem. Nato je krenil v Nemčijo proti Hessenu in tam ustnovil prvi nemški samostan v Amöneburg-u.

Ob priliki ponovnega potovanja v Rim je bil imenovan za škofa in kmalu nato za nadškofa. Ob tretjem potovanju v Rim l. 738. pa je bil imenovan za papeževega legata.

Pri njegovem napornem misijenskem delu se mu je posrečilo spreobrniti mnogo nemških poganskih rodov. Toda mnogi so prevzeli nauke sv. Evangelija samo na zunaj, v srcu so pa ostali pogani in so poleg krščanstva skrivaj opravljali še poganska malikovanja in darovali bogovom pod "svetim drevesom".

Tako drevo ogromnega obsega je stalo v Hessenu blizu današnjega Weimar-ja. Ljudstvo je imenovalo to drevo "hrast najvišjega božanstva." Da bi doprinesel dokaz o ničevosti poganskih bogov, je Bonifacij to drevo posekal. Ker se mu pri tem ni nič hudega zgodilo - so rekli: "Bogovi so mrtvi! Kristus živi!" Kmalu je tam stal samostan.

S tem pa krščanstvo še ni dosti zakoreninjeno v srcih spreobrnjenecv. Potrebno je bilo tudi poedine nove škofije zvezati z glavo - Rimom. Bonifacij je kot spreten misijonar to tudi dosegel, seveda po mnogih naporih. Moral je zato misijonsko delovanje za nekaj časa opustiti ter se posvetiti notranji ureditvi Cerkve in ustanovitvi nove škofije.

Na Bavarskem so tedaj nastale (v l. 739.) škofije: Passau, Regensburg, Salzburg, Freising; kmalu nato je posvetil v Eichstätt-u frankovskega škofa. Potem so nastale še nove škofije v Hessenu in za Thüringen v Erfurtu in Würzburgu.

Bonifacij je bil torej pravi ustanovitelj katoliške Cerkve v Nemčiji. - Po tolikih uspehih še ni miroval, ampak je nadaljeval s svojim delom pri duhovščini. Z rednimi duhovniškimi zborovanji je duhovščino vnemal za čim gorečnejše delo med ljudstvom. -

Leta 748. je bil imenovan za primasa Nemčije ter si je izbral za škofijsko mesto Mainz. -

Njegova življenjska naloga pa s tem še ni bila dovršena. V visoki starosti se je še enkrat podal na misijonsko potovanje v frizijsko deželo. Tam je naletel zopet na nove težave in nevarnosti. Poganski Frizi so ga l. 750. umorili. Njegov grob je v Fuldi.

Zaščitnik Cerkve.

Delo sv. Bonifacija pa ne bi imelo toliko uspeha, ako ga ne bi podpiral Karel Veliki, najodločnejši, najmodrejši in tudi najvernejši vladar srednjega veka. Nemški narod ga še danes po pravici imenuje duševnega velikana in najboljšega državljana. Karel je bil pa tudi velik zaščitnik Cerkve. Ko so Langobardi napadli papeško državo l. 773., je na željo papeža Hadrijana I. iste premagal, odstavil njihovega kralja Deziderija in ga poslal v samostan. O božiču l. 800. je prispel z armado v Rim, da zaščiti papeža Leona III. V Petrovi katedrali je prisostvoval svetonočnim obredom in se nato podal molit na grob sv. Petra, kjer ga je papež Leon III. v spremstvu kardinalov, krcnal za rimskega cesarja. Pod Karlom Velikim je posebno zadnjih 14 let, krščanski svet živel v miru. Karel je ta leta uredil svojo državo z zakonodajo, katera je še danes temelj germanskim državam. (Prihodnjič dalje).

Kip Matere božje iz Fatime je sedaj na potovanju po Severni Ameriki. Prenesli so ga tja iz Portugalske. Doslej so ga pozdravili že v sedmih kanadskih nadškofijah in v 28 škofijah USA. Pred kipom je počastilo Marijo doslej že nad tri milijone ameriških katolicancev.

Za prihodnje sveto leto je v raznih državah že zdaj rezerviranih nad 300.000 avijonskih kart za romanje v večno mesto Rim.

Uradna komisija v Iurdu, ki jo sestavljajo zdravniki in teologi, je doslej ugotovila 1200 izrednih ozdravljenj, ki jih ni mogoče drugače razložiti kot s čudežem.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Toda njena sreča še ni bila popolna, kalila jo je misel na drugo ubogo dušo, ki je vse milosti zametavala in zavračala. Tudi zanj se je žrtvovala, toda te žrtve so bile premajhne, niso bile dovolj močne, da bi ganile dušo mlačnega, v zemljo uprtega človeka.

Toda sestra Valentina se je že odločila za močnejša sredstva, ki bodo ganila tudi dušo Janka Ahačiča, da bo našel resnico in mir.

Take misli so navdajale sestro Valentino, ki je božala tipke orgelj. Niti opazila ni, da se že bliža povzdigovanje. Strežnikov zvonček jo je poklical v sedanjost.

Med povzdigovanjem je obljubila, da bo samo še pri tej daritvi orgljala in pela, nato pa bo utihnila toliko časa, da se Janko vrne k Bogu.

Mora ga rešiti.

Pred obhajilom so sestre zapele pesem:

Jezus naj živi!

Napočil je drugi veliki trenutek za Harambegoviča: prejel bo prvič Jezusa. Z veliko ponižnostjo se je pripravljajl za sveti trenutek. V duhu je gledal Jezusa v raznih prizorih, ki mu jih je naslikal gospod kurat. Živo si ga je predstavljal. V duhu je ponavljal:

"Gospod, jaz tujec in krivoverec nisem vreden, da prideš k meni!"

Slovesnost je bila zaključena z zahvalno pesmijo in blagoslovom.

6.

"Kako Vam je ugajalo danes v Križah?" je vprašala sestra Valentina Janka, ko je prinesla kosilo.

"Ah, kaj! Name ni naredilo nobenega vtisa. To so same ceremonije, brez katerih Cerkev ne more shajati."

"Vi ste pa res nepoboljšljiv grešnik," je dejala sestra Valentina, Harambegovič pa je molčal.

Kmalu po kosilu se vrne sestra Valentina in sporoči Harambegoviču, da mora takoj v ambulatorij. Nič ni vpraševal. Oblekel se je in počasi odšel na drugi konec poslopja, kjer je bil rentgen in ambulatorij.

Ko je vstopil, so bili zbrani vsi zdravniki, primarij in sestre strežnice.

"Ponovno Vas bomo pregledali, gospod Harambegovič."

"Lahko, če želite" je dejal Harambegovič in odložil obleko. Stopil je pred rentgen.

Najprej ga je pregledal neki asistent in poklical takoj primarija:

"Poglejte, gospod primarij, in se sami prepričajte!"

Primarij je stopil k aparatu, pogledal in dejal:

"Želim, da si ta primer ogledate vsi. To je doslej največji uspeh našega zavoda."

Drug za drugim so hodili zdravniki in opazovali Harambegoviča skozi rentgenski aparat.

"Izvolite se obleči, gospod Harambegovič! Morem Vam sporočiti veselo vest: Vi ste popolnoma ozdravljeni!"

"Ja... ja--- jaz, da sem popolnoma ozdravel? Vi se šalite".

"Ne, to je čista resnica", je dejal primarij. Pri večrajšnjem mesečnem kontrolnem pregledu smo to ugotovili. Naredili smo fotografski posnetek vaših pljuč. Tudi jaz sam nisem tega verjel, zato sem vas dal sedaj ponovno pregledati. Tu je slika."

Vzel je v roke fotografijo pljuč in gledal vanjo kot v sliko neznane človeka.

"Pokazal vam bom še druge posnetke", je dejal zdravnik in stopil k veliki omari. Iz nje je vzel registrator, ki je nosil ime: Harambegovič Sulejman.

"Vidite, tako so izgledala vaša pljuča tisti dan, ko ste prišli k nam in tako se je bolezen razvijala, se boljšala in zopet slabšala. Vidite tu temne lise in te sence? In sedaj pogledajte današnjo sliko, kako je čista."

Sedaj je Harambegovič šele prišel prav k sebi. Zahvaljeval se je zdravnikom: najprej primariju, nato pa vsem ostalim, tudi sestram.

"In kdaj bom lahko odšel izvzdravilišča?"

"Ne še takoj. Moramo vas še nekaj časa opazovati. To je izreden primer, kakršnega še nismo imeli na zavodu. To je največji uspeh, kar smo jih kdaj doživeli. Kar verjeti ne moremo, da ste res zdravi."

"Tudi mene je ta novica zelo presenetila," je dejal Harambegovič.

Nato se je poslovil.

V prvih trenutkih je živel Harambegovič v nekem polsnu. Ni vedel, ali je to res, ali je samo privid. Morda se mu je le sanjalo. Toda ne. To je čista resnica. Kolikor bolj se je te resnice zavedal, toliko bolj je bil veselo vznemirjen. Počasi je začel premišljevati, kaj bi sedaj storil.

Najprej se je podal v svojo sobo, da oznani to veselo vest prijateljem: Janku Ahačiču, sestri Valentini in drugim žencem. Kar po dve stopnici je preskakoval, da bi bil čim preje v sobi.

Široko je odprl vrata, dvignil obe roki in zavpil:

"Janko, jaz sem zdrav!"

Janko je spal. Zato se je Harambegovič podal k njegovi postelji, ga tresel za ramo in vpil: "Janko, jaz sem zdrav! Slišite, jaz sem zdrav."

Janko se je prebudil. Skočil je pokonci in preplašeno gledal v Harambegoviča, ki je še vedno vpil. Predno pa se je Janko dobro zavedel, je Harambegovič že odvihral iz sobe.

"Temu človeku se je danes zmešalo. Takega še nisem videl," je šepetal sam sebi.

Vstopila je sestra Valentina.

"Sestra, Harambegoviču se je zmešalo. Pravkar je bil tu in me s svojim vpitjem zbudil. Obe roki je držal kvišku in vpil: 'Jaz sem zdrav!' - 'Zdi se mi, da je versko blazen. Vidite, sestra, to so posledice vašega in njegovega verskega fanatizma. Raje sem brezverec, a pameten človek, nego takle verski fanatik.'"

"Motite se, gospod Ahačič. Harambegovič je res ozdravel. S svojo južnjaško naravo pa je od veselja napravil nekoliko nemira."

"Ni mogoče! Ne verjamem. Še prejšnji mesec je rentgenski izvid pokazal močno zasenčenje pljuč. Kako naj bo sedaj zdrav?" -

"Vi se temu čudite! Bolj kot mi vsi se čudijo naši zdravniki. Drug za drugim pregledujejo rentgenske izvide, jih primerjajo in ugotavljajo. Majejo z glavami: 'res je; toda ni mogoče.' In prav zaradi tega je moral Harambegovič danes ponovno na pregled."

Ta novica je Janka precej razburila. (Prihodnjič dalje.)